

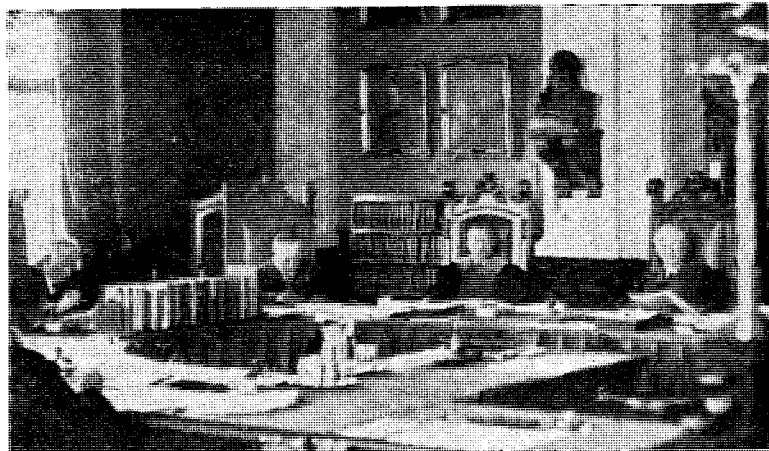
FOLK OG LAND

NR. 11 — 9. ARGANG

LØRDAG 19. MARS 1960

LØSSALG 65 ØRE

Norges siste lovsigemann

Fra det gamle Høyesterett, rikets øverste domstol

JON SKEIE om inhabile dommere i «Rettsoppgjøret»

Nettop i denne tid da syndesikkerhet og en aggressiv arroganse fra visses side som nu atter på løgnaktig måte søker å villed ungdommen og å sette en del av folket opp mot den annen del som sydebukk for okkupasjonen og dens følger — mens en viss lur tredjemann gnir seg i hendene. — just nu vil vi peke på uimotsigelige ord av ulovens eneste formidable motstander i Norge, professor, dr. juris Jon Skeie.

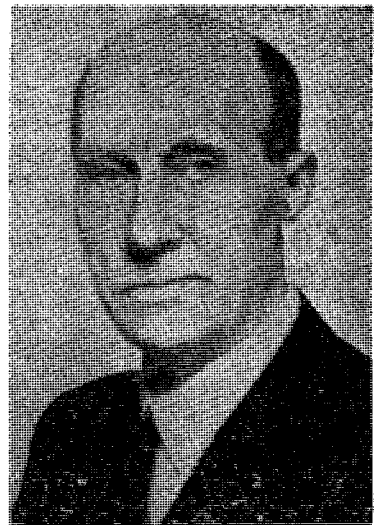
De forskjellige sider av og eksempler på historieforskning og rettsfiendtlighet — forkledt som «strengt, men rettferdig rettsoppgjør» etter opphøret av den av vestmaktenes provoserte tyske okkupasjon er tatt under kritisk behandling av nedennevnte norske og fremtredende personer. Listen er ikke uttømmende. Navnene er i alfabetisk orden og ikke gruppert etter innsatsens betydelighet:

Henrik Bergh, Arne Bergsgaard, Anders Berglöff, O. T. Bjanes, Jens Bjørneboe — Einar Corneliussen. — N. K. Dahl (Harald K. Johansen), Bjarne Didriksen — Gunnar Eriksen — Toralf Fanebust, Ingv. Førre — O. B. Getz — Einar Hanssen, — Edmund Haug, Anatol Heintz, A. E. Hedem, Harald Holthe, G. Astrup Hoel, Gerhard Holm, Amund Hønningstad, Gustav Heber — K. Kluge, Helge Krog — O. H. Langeland, Olav Lien (Bjørn Vardaas), Tarald Lundevall, Hans Lødrup — Einar Maseng, Johan E. Mellbye, H. Kiær Mordt, Gabriel Moseid, — Reidar Omang, — Eystein Poulsen, — Otto R. Røed, — Johan Scharffenberg, Kristian Schjelderup, Ketil Skogen, Einar Sagen, Einar Stavang, — Marta Steinsvik, Herman Tønnessen, — Lyder Unstad, Erling Ueland, — Johan Vogt, Lorentz Vogt, — Albert Wiesener, Ragnhild Wiesener, Thomas Wyller, Trygve Wyl-

ler, — Jørgen Øvergaard. Th. Backe, Paul Hartmann, H. K. Ljostveit, Per Lødrup, Aage Schou, Asbjørn Stensaker, M. Sterri.

NS-folk er ikke tatt med i ovenstående oppregning. Hvis en av de tidligere NS-medlemmer offentlig hevder at jorden er rund, blir jo dette mot-tatt av den herskende klikk som en forbrytersk «nazi»-påstand.

Men som hovedmann i sjakkmattingen av den største røklegging og falskspill i Norges nyere historie — ganske smart regissert av noen få i selvforsvar og mot bedre vitende — står utvilsomt for all fremtid Jon Skeie! Tenk på hans skrifter: «Forhandlingene med tyskerne», og «Landssvik», og hans avisartikler. De prinsipielle innsi-

Professor dr. juris Jon Skeie

gelser i Haalandsaken stammer visstnok også fra Skeie! Det er sagt at han har etterlatt seg et stort arbeid om «rettsoppgjøret». Er det skaffet vekk eller understuttet etter hans død? På samme måte som med direktør Alex Christiansens etterlatte bok som var satt og ombrukket, men mot testators vilje ble styrtet og ødelagt av familien?

* * *

Professor Skeie hadde kanskje i en menneskealder vært eneren i Norges rettsliv. Når Skeie steg inn på auditorium nr. 4 på Universitet så var det selve lovkyndigheten som kom, og den rene juridiske tenkning i Norden fra Njaals-saga og langt inn i fremtiden. Skeie var en stille mann. Han talte dempet på en slik måte at vi måtte lytte! Ofte vendte han seg halvveis mot tavlen. Da måtte vi skjerpe hørselen enda mer. Skeie var Norges siste lovsigemann. Han viste urokkelig vei i den jungle som heter Norges lovverk. Han var den siste norske professor som behersket denne jungle. Ingen spurte om — hva tilfellet var med hans eftermann — hvor fort Skeie løp hundrede meter. Ti Skeie talte og skrev slik om det vesentlige i norsk rett, han «læste Loven» således, at det senket seg den andaktens stillhet, som det engang var lovskriverens mening at loven skulle skape, i et samfunn som ville ta vare på seg selv.

Så lenge Norge består som stat, blir man ikke ferdig med Jon Skeie! Over urettens jungle og over alle de adrette apekattene vil hans mektige hode med de milde øyne — rage høyere og høyere i årene som kommer. Tro ikke at Skeie bare var retts- og nasjonalromantiker. Han skrev saksavgjørende, knivskarpe betænkninger til knallende honorarer. Men det var betænkninger som laget vei i vellingen og manet rettsmedlemmene til *skjønnsomhet*, et typisk Skeie-ord.

* * *

Da den store forvillelse raste over landet i 1945, stod Skeie fast, leste innenat i loven, det som konjunkturerne hadde fått hans elever til å glemme! Skeie skrev det hele sønder og sammen på langt sikt — hva alle ser nu. Det er Skeie som skaper eftertidens dom! En av hans minste elever satt og gråt i varetektssellen da han omsider fikk utlevert Skeies sirlig håndskrev-

Forts. side 6

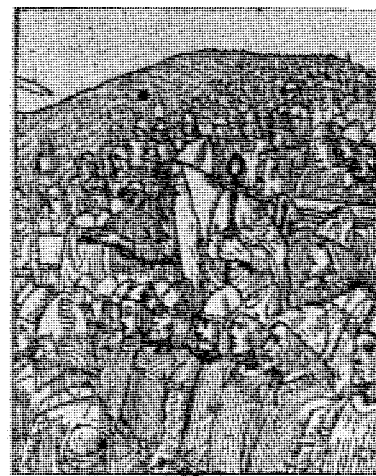
Forfølgelsen av den nasjonale ungdom i Østerrike

Mens forbundskansleren lar seg hylde på kommunistfestivalen!

Også de norske aviser har hatt noen korte notiser om farlige «nynazister» som er arrestert i Østerrike i forbindelse med den store hakekorsforfølgelsen. Blandt annet er en lang rekke østerrikske ungdommer arrestert, og tiltross for at hakekorssmøremørene i Østerrike som andre steder er avslørt som infantile barnestreker uten politisk bakgrunn, sitter de unge østerrikere fremdeles bak lås og slå. I nedenstående beretning som er bygget på opplysninger gitt oss gjennom «Nationaler Pressedienst der Jugend», berettes det nærmere om forfølgelsen av de nasjonale elementer i dette ulykkelige land som ligger der som et slags «Ingenmannsland» mellom Øst og Vest.

For en måneds tid siden ble nr. 6 av «Wegwarte», tidsskriftet for de fordrevne tyskere fra Sudetenland og Sydøsteuropa, beslaglagt på grunn av en artikkel «Seid einig!» (Vær enige!). Samme kveld ble forfatteren av denne artikkel konrad Windisch, formannen i Kameradschaftsring nationaler Jugendverbände (KNJ) arrestert.

Konrad Windisch siktes for overtredelse av loven om fornyet virksomhet for NSDAP og for oppvigling, tiltross for at han i artikkelen befatter seg med kommunistene og deres bestrebelser på å infiltrere det offentlige liv. Han skriver om det østerrikske kommunistpartis altfor store innflytelse, og oppfordrer den østerrikske regjering til endelig en gang å gjennomføre det menneskerettighets-charta det har underskrevet. Han betegnet Schillerfestlighetene som signal for kommunistene til å utrydde kommunismens dødsfiender, de nasjonale. Som mål for alle politiske grupper angav han et demokratisk Østerrike — men intet folke-demokratisk.

En av Skeies forgjengere fra sagatiden

Konrad Windisch

Windisch var alvorlig syk da han ble arrestert og måtte legges inn på fengselssykehuset. Arrestasjonen treffer hans familie hardt, idet han har en 2 år gammel datter og hans hustru venter nok et barn om noen måneder.

Gjennom dette beslag er det tapre tidsskrift «Wegwarte» blitt konfiskert to ganger i løpet av kort tid. Det skjedde allerede med bladets nummer 1. for i år, på grunn av en artikkel «Freiheit», som angivelig skulle inneholde oppvigling og nynazistisk virksomhet. — Redaktøren Fred. Borth ble arrestert. Artikkelen beskjeftiget seg med Hans Venatiers selvmord på grunn av den nydemokratiske forfølgelse.

Forut for arrestasjonen av Windisch gikk andre arrestasjoner. Således ble ganske overraskende den 16. januar landsungdomsføreren for Bund heimattreuer Jugend Kärnten Gerhard Pleschiut-nig, 21 år gammel og hans medarbeidere Franz Kurre, 29 år, og Franz Karner, 18 år arrestert. Videre ble for-

Forts. side 6

FRUEN MED VOKSLYSENE

Den svenske statsborger som ble dømt for norsk «landssvik» og plyndret ved norsk-svensk samarbeid tapte saken mot den svenske stat!

Den såkalte Svenskeutredningen tar som kjent som utgangspunkt for analysen av det norske «landssvikoppgjør» sett i lys av folkeretten bl. a. den svenske statsborger Lisa J., som ble dømt for landssvik i Norge fordi hun laget voksllys som tyskerne kjøpte. Den svenske stat medvirket til å plyndre fruene for de verdier hun hadde brakt med seg over til Sverige og i den anledning har det vært ført sak mot den svenske stat. Saken er nå pådømt i rådhusrätten i Stockholm. Vi gir ordet til vår svenske kollega «Fria Ord», som beretter om den sålunde:

Forleden dag avsa rådhusrätten i Stockholm dom i en sak hvis forhistorie går ca. 15 år tilbake i tiden og som på en sjaende måte belyser norsk etterkrigslovstiftning i de tilbakevirkende såkalte landssviklovenes ånd. Det mest sensasjonelle i dette rettstilfelle er imidlertid at en svensk medborger, på basis av norsk landssviklov, gjennom eksekusjon av svenske myndigheter ble utplyndret inn på bare kroppen.

Rådhusrättens dom, som ble avsagt 24. februar i år, gav kronen medhold i en erstatningssak som en svenske bosatt i Solna har ført mot den svenske stat om obligasjoner for ca. 1000.000 kroner som hun etter krigens slutt ble fratatt av svensk myndighet og som ble overført til Norge til betaling av erstatning til den norske stat som hun var dømt til å betale for påstått «landssvik».

Bakgrunnen for dette rettstilfelle er slik: Omhandlede kvinne flyttet sammen med sin mann — en ingeniør til Norge i 1927, hvor mannen fikk stilling i et verksted i Oslo. I 1938 ble mannen syk og ble fra 1939 helt arbeidsudyktig, hvorfor hustruen for å bidra til familiens underhold — de hadde to barn — begynte en liten fabrikkasjon av pussemiddel. Senere gikk hun over til fabrikkasjon av voksllys, som hun fortsatte også etter den tyske okkupasjon. Gjennom store bestillinger fra forskjellige firmaer og agenturer fikk denne fabrikkasjon betydelige dimensjoner, ikke minst fordi disse grossister fant stor avsetning hos tyskerne.

Efter å ha ydet hjelp til personer som var eftersøkt av okkupasjonsmakten, ble kvinnen nødt til med sin familie hals over hode å forlate Norge i mai 1944 og har senere vært bosatt i Sverige, hvor mannen døde i 1947. Det eneste hun fikk med seg var endel av den norske stats dollarobligasjoner til et nominelt beløp av 37.000 dollars.

Så kom befrielsen til Norge i mai 1945 og makthaverne begynte å lage lover, i hvilke handlinger som hadde vært fullt lovlig da de ble begått med tilbakevirkende kraft ble fastslått å være forbryterske. Herigjennom kunde en i en rettskommedie ta hevn over politisk mislielbige, likesom konkurranter innen forretningslivet kunde rammes: døds- og fengselsstraff ble utmålt til «landssvikere», massevis av mennesker ble ruinert o.s.v. Alt dette er jo tidligere kjent.

Hvorfor den svenske lysfabrikantens saker ble tatt opp til undersøkelse er ikke nærmere kjent, men hun og hennes firma i Norge ble plutselig slått konkurs ved Akers skifterett 10. juni 1946 etter et skattekrav fra den norske stat på 150.000 kroner. En villaeiendom straks utenfor Oslo med møbler og innbo ble beslaglagt og en høy domstolsjurist tok den som bolig. Med kjennskap til den mentalitet som da rådet på svensk hold — hvor man som kjent stod på kne for de norske «seierherrer» i ydmyk undskyldning for at man ikke selv hadde vært med i den gloriøse krigen — var det ikke rart at vedkommende norske myndigheter dristet seg til gjennom svensk myndighet å forsøke å få hånd også om de obligasjoner som svensken hadde klart å få med seg til Sverige ved flukten. Men — svensk lov la hindringer iver her, og det uhjemlede krav ble avvist av Svea hovrätt 18. mars 1947.

Da skjedde det skandaløse i denne affære. Tolv dager efter kjennelsen i Svea hovrätt ble svensken tiltalt på foranledning av «Landssvikavdelingen» ved byretten i Oslo for at hun ved å tilvirke voksllys, som ble kjøpt opp hos henne av grossister for et visst salg til tyskerne, hadde «ydet fienden bistand i dåd» og derigjennom gjort seg skyldig i — en svensk medborger! — landssvik!

Hvorledes man «dådskraftig» kan bistå fienden» ved å la ham kjøpe voksllys er et spørsmål for seg. Et annet er hvorledes fabrikanten av disse voksllys kan tiltales når

ikke de norske firmaer som kjøpte av henne og senere solgte til tyskerne ble tiltalt. Og et tredje spørsmål er hvorledes overhodet en svensk medborger kan være skyldig i norsk «landssvik» ved at tyskerne tendte voksllys som hun hadde tilvirket.

Men — naturligvis ble hun dømt. Hun ble på grunn av sitt straffbare forhold av «det befriede norske demokratis rettsstiftere» i henhold til tilbakevirkende lov dømt til «for forbrytelse mot Landssvikloven» å betale til den norske stat 165.000 kr.

Hele den såkalte rettergang hadde — som man forstår — bare en hensikt. Det gjaldt å få fatt i svenskens obligasjoner i Sverige, de som man ikke klarte å få tak i gjennom konkursbobestyreren. Gjeldende svensk lov la som nevnt hindringer iver.

Dog — omtrent samtidig med at «landssvikdomstolen» i Oslo hadde avsagt sin kjennelse, hadde eksellensen Unden sammen med sin norske partikollega tvunget frem en norsk-svensk avtale om fullbyrdelse av dommer, som gav svenske myndigheter adgang til her i landet å sørge for fullbyrdelse av den norske straffedom. Kvinnen ble altså fratatt sine obligasjoner og sammen med sin familie henvist til forsorgen!

Noen av vårt lands mest fremstående jurister — bl. a. anerkjente eksperter når det gjelder internasjonal rett, som jo også omfatter folkerettslige spørsmål i krigstilfelle — har interessert seg for dette tilfelle, som de mener er en flagrant krenkelse av elementær rett. Dels har man dissekert Oslo-dommen i henhold til landssvikloven og funnet den helt uholdbar, både fordi den som retroaktiv lov strider mot prinsippet nulla poena sine (uten lov ingen straff) og for at den er tillempet for en fabrikant av en vare men ikke mot de grossister som kjøpte varen og solgte den til tyskerne. Men fremfor alt har det med all juridisk pregnans vært understreket at denne lov om norske nordmenns landssvik inntil nå ikke kan anvendes mot en svensk medborger.

Ut fra disse premisser — som forekommer uantastelige fra vanlig normalt svensk synspunkt — har man ment at de høye svenske myndigheternes måte å samarbeide med den norske landssvikdomstolen på og å legge beslag på Solnafruens eneste kapital, samt å videresende denne til Norge, er en skrikende urett. Fremstående svenske juridiske eksperter som — visselig uten å kunne påregne noe høyt advokat-honorar — har ført saken mot kronen for å skaffe kvinnen erstatning for de beslaglagte obligasjoner, har imid-

Møte i Drammen

Forbundets Buskerudavdeling holder møte på Hotell CENTRAL i Drammen fredag 25. mars kl. 17.

Orientering ved Anders Hafskjold, O. K. Opsahl og Alexander Lange.

Fangeerstatningen

SKAL NORGE LAGE ET NYTT AVTALEBRUDD?

Så er da avtalen med Tyskland om erstatning til de fanger som havnet i fangeleirene og fengsler for sin rasers eller sin tros skyld behørlig ratifisert av den tyske Bundestag. Og her hjemme skal nå millionene deles ut. Innstillingen fra Stortingets sosialkomite, som i det all vesentlige følger sosialdepartementets proposisjon, gjør det uten videre klart at Norge i likhet med det en påstår Hitler gjorde, lett og lekende setter seg ut over avtaler. En vil dele ut midlene uten hensyn til om vedkommende fanger var blitt arrestert fullt lovlig i henhold til folkeretten.

Dette er naturligvis i høy grad uanstendig, slik som også Trygve Wyller pekte på for lenge siden, og om Tyskland er villig til å se gjennom fingrene med det norske avtalebrudd i den nærmeste omgang, så er det en så farlig vei å slå inn på at det er grunn til å rope et varsku.

For nå begynner det snart å bli tradisjon i dette norske avtalebrudd! Vi minner om bruddet på kapitulasjonsavtalen, og vi minner om de norske offiserers brudd på æresordet. For ikke å snakke om selve bruddet på folkeretten og på chartret om menneskerettighetene.

Enn om Norge nå slo inn på en annen vei enn den man her i landet så sterkt bebreider Hitler for? Enn om man bestemte seg for iallfall selv å holde avtaler?

Det må i tilfelle være andre og bedre måter å hjelpe nødlidende på, enn å gjøre seg fortjent til Ibsens beske ord:

«Med glemte løfter, med svegne ord,
med traktaters forrevne ark,
med brud fra i år på jer ed fra
ifjor
har I gødet historiens mark».

kakerlakker. Rettsoppgjøret har hverken Patriotismens eller Rettferdighetens blodtype.

Men la oss se litt nærmere på disse ovennevnte kategorier: Festningsarbeiderne som «svek» landet for penger, Feldmannsmorderne drepte og plyndret det jødiske ektepar for penger, de menige NS-medlemmer ga avkall på penger til fordel for sine nasjonale idealer. De forfremmete og medaljeprydede fulgte statskassen og handelsflåten bankkonti og tjente penger.

Respekten for pengene — er rettsoppgjørets åndelige fader. Og hans snørrete avkom krevet med ville vræl sin pappa respektet!

Oscar Aam.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE

Be om liste over de 40 tyske og 14 skandinaviske bøker vi fører.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Det umyndiggjorte Europa

Det er bare den amerikanske bataljonen ved de nye atombombeavdelinger NATO skal opprette som skal ha kontrollen med atomladningene, skriver de norske aviser, og vi føler oss dypt beroliget. Rent bortsett, naturligvis, fra det faktum at både engelskmenn og franskmenn for egen regning produserer atombomber og at det idag bare er et rent økonomisk spørsmål å lage slike bomber for hvemsomhelst.

Men ellers får vi naturligvis være glad for at Europa har en slik avbalansert og omtenksoy formynder over på den annen side av Atlanteren, som kan passe på at vi stakkars halviviliserte europeere ikke begynner å kaste atombomber i utide.

Enda mere beroliget føler vi oss naturligvis over at de norske stats- og stortingsmenn har så stor misstillit til seg selv at de ikke engang under amerikansk kontroll våger å ta imot nødvendig atomammunisjon til de nyanskaffede våpen. For gudene må vite, hva der her vilde skje hvis en fikk slike farlige våpen på norsk jord! Kanskje vi til og med kunde komme i skade for å forsvare oss mot en eventuell rød aggresjon med de våpnene vi har fått! Og det er naturligvis ikke meningen. Det er jo ikke derfor Arbeiderpartiet er med i NATO.

Men, alvorlig taft. Hva er det for slags statsmenn en har i Europa nu? Er det da ikke en eneste, bortsett fra den halvforrykte de Gaulle, som tenker et øyeblikk på europeisk selvhevdelse? Er det ikke en eneste en som spør seg selv hva det skal bli til i fremtiden? Skal vi i all evighet være knyttet til de høyst ustabile politiske fremtidsutsikter i USA, et samfund opprevet av rasestridd, korrupsjon og overstatlige maktens trådtrekning?

Vi er i en tvangssituasjon, er vi blitt tutet ørene fulle av i årrekker nu. Det er bare USA som kan beskytte oss mot den røde ekspansjon.

Vi skal være de siste til å benekte at det var en nydelig situasjon Churchills og Roosevelts europafiendtlige politikk plasserte Rest-Europa i da Tyskland var slått ned, men heller ikke Sovjetsamveldet var i særlig fin form i 1945 etter holmgangen med det tredje rike. Men det vi var under tvang av, det var vår egen mangel på offervilje og vår egen mangel på vilje til selvhevdelse, en mangel som alltid er kjennetegnet når en kultur holder på å gå under. Og så la vi oss til å sove på den amerikanske atomhodepute, mens Sovjetsamveldet bygget opp igjen sin nedslitte makt. Det skaffet seg både atomvåpnet og overlegne konvensjonelle styrker.

Så kan en spørre om det var nødvendig at det gikk som det gjorde med Europa og med oss. Er det slik at vi intet har å sette opp mot den mektige nabo i øst? Er det så at det er nødvendig for oss å stille oss permanent under beskyttelse og formynderskap av statene i vest?

Selv Rest-Europas resurser av folk, av industriell kapasitet, av produksjonserfaring og av økonomisk makt overgår langt Sovjetsamveldets, men når det gjelder viljen til forsvaret og viljen til selvhevdelse da svikter det katastrofalt. Noen tall vil gjøre dette innlysende.

I det fredens år 1928 hadde USA, Storbritannia, Frankrike, Tyskland (med sin forsvarsmakt på 100.000 mann fastsatt i Versailles-diktatet) og Benelux-landene, 93 divisjoner under våpen, mens Sovjetsamveldet i sin europeiske del hadde 105. I 1959 stod det 135 sovjetdivisjoner i den europeiske del, mens tallet på NATO-divisjoner — de 7 nyoppstilte tyske divisjoner medregnet, var 21!

Det er faktisk slik, at hvis en ikke hadde hatt disse 7

NORSK DUSTEFORBUND

Vi synes at en ofte finner det beste stoffet i stortingskretser, og klipper derfor idag litt fra innstillingen om fangeerstatningen, avgitt av Stortingets sosialkomite:

«Efter komiteens mening må fangenskap utvilsomt betraktes som tysk dersom arrestasjonen og innesperringen skjedde på ordre fra den tyske okkupasjonsmakt — —. Mere tvilsomt kan det være (om det var tysk) hvor det var norske NS-myndigheter som på eget initiativ foretok arrestasjonen og holdt vedkommende i fangenskap».

For vår del synes vi det er enda mere tvilsomt om fangenskapet er gresk hvis det var de franske myndigheter som foretok arrestasjonene. På den annen side kan naturligvis en fugl være en kattugle selv om den er hverken er katt eller ugle.

NORSK DUSTEFORBUNDS
KLIPPAVDELING

Anton Beinhart

Tiltredes. Sosialkomiteens medlemmer vil få utbetalt en liten oppmuntringspremie ved henvendelse i Dagbladets redaksjon.

NORSK DUSTEFORBUND
Helge Fleip
uansv. formann

tyske divisjonene, hvis kampverdi naturligvis er høyst tvilsom, oppdratt som de er i den nederlagets og defaitismens ånd som særpreger Adenauerlandet, så vilde Rest-Europas styrke fra 1950 til 1959 ha sunket fra 18,5 til 14 divisjoner.

Og hvorfor det er slik, det viser denne tabellen over hva endel stater brukte til rustningsutgifter i 1958, regnet i prosent av nasjonalinntektene: Sovjetsamveldet 24 pct., USA 10,4 pct., England 7,5 pct., Frankrike 6,8 pct., Canada 5,6 pct., Hellas 5,3 pct., Nederland 4,9 pct., Tyrkia 4,2 pct., Italia 3,8 pct., Norge 3,7 pct. og Vest-Tyskland 3,4 pct. Det vesttyske forsvar er fortsatt under utbygging, så der er tallet stigende, mens det vel er synkende i alle de andre stater, bortsett naturligvis fra Sovjetsamveldet.

Dette er det som er Vestens posisjon foran forhandlingene øst-vest, dette er bakgrunnen for alle de sjofle og lumpne angrep på det Vest-Tyskland som er vårt eneste håp, og dette er bakgrunnen for dagens krav — i Norge som annet sted — om nedsettelse av tjenestetiden og rustningsutgiftene.

Vår nasjonale katastrofe i 1940 — resultatet av en lig-

Olaf Holm:

Politikk

Der kommer nu og da en oppfordring om å ta opp igjen «Nasjonal Samling»s politiske arbeide. Disse oppfordringer kommer merkelig nok, eller kanskje rettere sagt naturlig nok ikke fra vår egen krets, men fra utenforstående. Det er et utslag av den lede ved dagens politiske liv, som alminnelige mennesker føler og som også kommer til orde i dagspressen — mer og mindre mellom linjene.

Hvis vi nu fulgte denne oppfordring, hva ville da skje?

Jo, det ville øyeblikkelig resultere i, ikke alene en «nasjonal» samling, men endog en internasjonal samling med samrøystes hysterisk kakling over hele hønsegården fra øst til vest om «neo-nasisme».

Det skal ikke så meget til. Nede i Malmø lever der noen svensker som ikke alene tillater seg å tenke svensk, men også forsøker å få sine landsmenn til å følge denne «uskikk». Det må vel anses som en uskikk ettersom det vekker slik forargelse. Det vakte nylig et internasjonalt raseriutbrudd. De var meget farlige, ble det sagt. For hvem da?

Ja, slik er det.

Et hakekors av en aller annen ungdommelig skøyer er nok til å føre til alvorlig uoverensstemmelse mellom nasjonene.

Det er forresten noen, som beærer oss også med smørierer på vinduet nu og da. Det koster en bølge vaun å få det vekk igjen.

At de gidder.

*

Forbundets mål er å gjenreise rettsstaten. Det er flere enn oss, som gjerne ser det gjort. Litt av hvert er begynt å falle noen hver tungt for brystet i det siste.

Før 1945 stod Høyesterett overmåte høyt i folkets øyne. Der gikk det ord, at der seiret rettferdigheten, fordi H.R. var «Rikets høyeste legmanns domstol». Der er ennu noen som tror på dette. Det er forklaringen på at det overveiende flertall av påstevnte høyesterettssaker idag er rettet mot staten av privatfolk.

Eksempelvis er der idag ca. 150.000 statstjenestemenn og pensjonerte sådanne, som er eller blir snytt for sitt rettmessige krav på alderstrygd, som de har vært med på å betale på like fot med statens øvrige borgere. Det er servert endel fiksfakserier for å komme unnav dette. De hører

nende politikk dengang — har ikke lært de norske styresmenn noe som helst!

Stakkars Norge og stakkars Europa!

hjemme i en barnehage.

Det skal innrømmes at H.R. har gjort forsøk på å gjenvinne sin posisjon i folket, men det er ikke kommet lenger enn at en fhv. H.R. Justitiarius betegner ovennevnte krav som *rettferdig, men at han allikevel har liten tro på at det får medhold i H.R.*

Slik er situasjonen i Norge i dag, innen norsk rettsvesen. Det er vel resultatet av «den konstruktive politikk». Det må innrømmes, at den er i høy grad «konstruktiv». Det åpner imidlertid folkets øyne.

*

Det blir ikke vi som alene kan gjøre augiasstallen ren. Det forsøkte vi i mellomkrigstiden og det resulterte i at alle politiske partier såvel kristelige som (presumptivt) ukristelige overfalt bevegelsen. Det vil si, det var deres pampor, som var redd for sine taburetter såvel i som utenfor regjeringen. Frykten sitter der fremdeles. Nu er det «Liber-tas» og «Moralsk Omrustning», som får gå denne skolen.

*

Imidlertid er man begynt å interessere seg for oss, ser det ut til, tiltross for at vi ikke maler «fanden» på veggen, hverken her eller der. Det gleder oss meget, fordi det ganske enkelt betyr at man må regne med oss. Vi er en makt, som er tungen på vektskålen og denne makt setter seg i bevegelse (f. eks. ved et valg) *samlet mot ett og samme mål*, det mål å støtte den som støtter vårt mål. Men — — — vi støtter ikke folk, som har blod på sine hender.

*

Det vil nok virke befriende på noen hver, særlig de som sliter med en slett samvittighet, å bli ferdig med dette «Rettsoppgjøret som vi ikke blir ferdig med».

Olaf Holm.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

A/S., Kristiansand S.

Kristiania Folkebank, Nytorget 1, Oslo.

Kristiansands Fiskegarnsfabrik A/S, Fischnetzfabrik, Kristiansand S.

Martin Krogh A/S, Eisenwaren engros, Fjordgt. 62, Trondheim.

A/S Krogstad Cellulosefabrik, Mjøndalen.

Max Krohn, Geschäftsführer der Internationalt Kvelstoff A/S, Fr. Nansens pl. 8, Oslo.

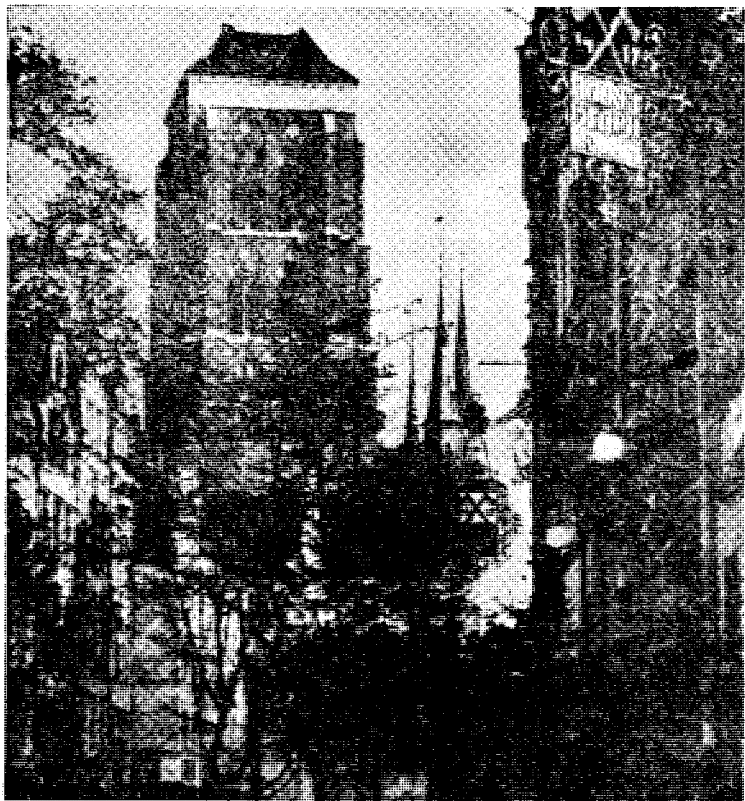
Conrad Adolf Kroll, Agentur-geschäft, Deichmannsgt. 15, Oslo.

August Kuhle, Röhren- u. Armaturen-Vertretung, Karl Johans gt. 8, Oslo.

Kulkompaniet af 1871, Kohlenimport, Bergen.

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

Et britisk memorandum

«Danzig vender tilbake til riket — — —»

30. august 1939, midnatt. Sir Neville Henderson går opp og ned på det store gulgrå teppet i venterommet for sendemenn i Utenriksdepartementet i Berlin. Foran de tre vinduer er trukket de tunge, mørkegrønne forheng som opptar hele veggens høyde. Foran det midterste forheng står et sort bord, beslått med messing og med sirlig svungne ben — hvor mange fredelige avtaler og overenskomster er ikke allerede blitt undertegnet på det. Men den britiske sendemann bringer ingen fredelig overenskomst — — Han vilde allerede ha vært her kl. halv tolv, men var blitt oppholdt i siste øyeblikk fordi det var kommet ennå en depeche fra London som først måtte dechifrerers.

Sendemannen er blitt anmeldt hos utenriksministeren. I fredelige tider pleier vel utenriksministeren selv å åpne døren til sitt arbeids-

værelse, som vender ut til forværelset, og be den besøkende å tre inn — men slik er ikke situasjonen lenger etter den holdning England inntar, og så går det offisielt for seg: **Geheimrat** dr. Kordt fra ministerens kontor og Gesandter dr. Schmidt ber sendemannen komme inn.

Von Ribbentrop og Sir Neville Henderson hilser på hverandre og tar plass i hjørnet tilvenstre for ministerens mahognyskrivebord, som står foran det midterste vindu i rummet, hvor det står endel små plysjstoler. Henderson sitter med ryggen til vinduet, tilhøre for ministeren, mens dr. Schmidt sitter rett overfor dem.

«Jeg har i oppdrag å overrekke et memorandum fra den britiske regjering,» sier Henderson, «og dessuten skal jeg muntlig nevne etpar andre punkter. Og så begynner han med den bemerkning, at etter de meldinger den britiske regjering har mottatt, så er folketyskerne i Polen selv skyld i forfølgelsene på grunn av deres egen holdning.

Men denne uhørte påstand får straks et passende svar. «Den polske propaganda synes ikke å ha forfeilet sin virkning hos den britiske regjering,» sier ministeren, «men forøvrig avslår jeg overhodet å drøfte dette tema med den britiske regjering!» Den taktikk som engelskmennene her vil slå inn på er klar — de fryktelige forfølgelser av folketyskerne i Polen har gitt den tyske regjering en ubestridelig rett til å kreve rask handling og forhandling. Først betegnet engelskmennene beskyldningene som «overdrevene» for å hindre forhandlinger straks, og nå da de ikke lenger kan benektes overfor verden, blir det påstått at tyskerne selv er skyld i de polske overgrep.

Henderson må gå over til neste

punkt, og bemerker at den britiske regjering ikke er i den stilling at den kan anbefale den polske regjering straks å sende en befullmektiget for å forhandle — det vil si når en skreller frasene bort: England har sagt til Polen: send ingen forhandler til Berlin — — —

Dette er rene ord for pengene, men for dog å skjule seg bak et fikenblad, kommer Henderson nå etter oppdrag fra sin regjering med det forslag at en må kunne løse saken «på vanlig tjenestevei»: Tyskland må levere sine forslag til den polske sendemann, som så lar dem gå videre til Warszawa. Hvis disse forslag så var «fornuftige», vilde den britiske regjering «bruke sin innflytelse i Warszawa for å få istand en løsning».

Det står nå til den tyske utenriksminister å si klart fra om dette uansvarlige spill. Han bemerker bittert at til nå har den britiske formidling bare ført til én ting: polsk mobilisering. Inntil midnatt hadde man intet hørt fra Polen og dermed var de forslag som Tyskland vilde ha gjort den polske republikk ikke lenger aktuelle. Men likevel vilde han ennå en gang gjøre dem kjent for herr Henderson. Idet rikminister von Ribbentrop påny leser opp for Henderson de enkelte punkter i det tyske forslag og redegjør for hvert av dem, stiger det frem som et fata morgana et fremtidsbilde av en fredelig løsning i østen, den løsning som London og Paris nå har opphisset Polen til å gi avkall på. Danzig vender tilbake til riket, en folkeavstemning treffer avgjørelse med hensyn til den såkalte polske korridor, Gdingen forblir polsk, men skal som Danzig være en ren handelsby. Hvis korridoren ved folkeavstemningen tilfaller Polen, så får Tyskland rett til en eksteritorial trafikkzone, som muliggjør forbindelsen mellom Østpreussen og Riket — tilfaller korridoren ved avstemningen Tyskland, så får Polen på samme måte en ekster-

Forts. side 6

Churchills massebordplan

Halvparten av alle tyske arbeiderboliger skulle tilintetgjøres. — Sensasjonelle avsløringer i London om bombeterroren mot sivile.

Vi har tidligere her i bladet omtalt den britiske luftkrig mot det sivile Tyskland. Det er nå fra britisk hold kommet nærmere oppsiktsvekkende opplysninger om de mål denne britiske luftkrigsføring satte seg. I en artikkel av Helmut Steinberg i det tyske ukeblad *Deutsche Wochen-Zeitung* omtales disse nye avsløringer, samtidig som forfatteren rekapitulerer det som tidligere foreligger om disse grufulle britiske krigsforbrytelser, som ingen Nürnbergdomstol og intet Dagbladet har fordømt. Vi gjengir artikkelen nedenfor:

Da den vesttyske forbunds- dag trådte sammen 18. februar besjeftiget den seg etter fire ukers forsinkelse energisk med de barnslige smørerier og den ungdommelige «antisemittisme», men måtte i motsetning til det tidligere massehysteri slå fast at uvesenet ikke hadde noen alvorlig politisk bakgrunn. I alt dette oppstyr har man naturligvis ikke hatt tid til overfor folket og verden å minnes det som foregikk i Dresden for femten år siden. Her dreiet det seg ikke om barnestreker, men om den mest grufulle krigsforbrytelse i verdenshistorien, men riktig nok bare begått mot tyskere. På en halv million innbyggere i Dresden og på 600.000 flyktninger falt i 48 timer ca. 10.000 sprengbomber og ca. 650.000 brannbomber. Hele kvartaler ble forvandlet til gigantiske krematorier hvor ofrene ikke smerteftitt som i Himmlers mordsteder, men under uendelige lidelser ble pint tildøde. Tallet på ofre i Dresden var fire ganger så stort som atom-mordtallene fra Hiroshima. Som sagt, ingen grunn for Bundestag til å snakke om det, ingen grunn for lizenspressen til å skrive om det. Det rammer jo bare tyskere.

FORBEREDT SIDEN 1936.

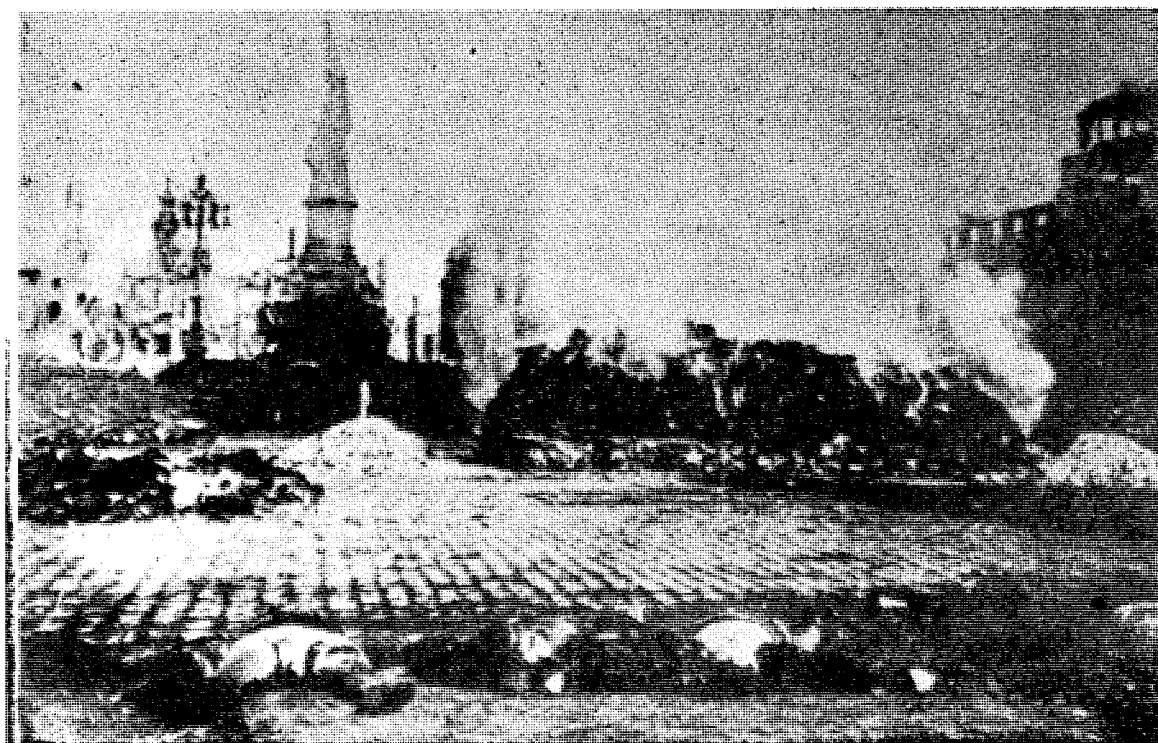
Dresden ble et grufullt symbol på en strategi som på ingen måte oppstod som et alminnelig trekk i en brutalisering av krigen eller som svar på «nazi»-krigsforbrytelser. Tvertimot! Den av den tyske riksregjering stadig forlangte begrensning av luftkrigen til militære mål og det gjentatte krav om forbud mot bombardering av boligområder, ble stadig avslått av den engelske regjering. Man vilde ikke gi avkall på bombeterroren — på grunn av visse aksjoner mot kolonifolkene. Man avsto imidlertid ikke bare de tyske forslag, men allerede i 1936 (!) i olympiaåret, ble bombeterroren mot Tyskland besluttet. «The Principal Secretary of the Air-Minister», Mr. Spaight, forsikret verden med kynisk åpenhet at beslutningen om «å bombe Tyskland i filler hvis det ble vår fiende» allerede var tatt i 1936 da man opprettet bomber-kommandoene. (Jfr. Barnes Perpetual War for Perpetual Peace s. 530).

Hvor latterlig virker ikke i motsetning hertil de senere utflukter med Rotterdam og Warszawa. Her dreiet det seg om et militært festningsområde som gjentatte ganger var blitt advart. Den britiske mi-

Forts. s. 8

England rådet den polske utenriksminister Beck til ikke å sende noen underhandler til Berlin — —

Resultatet av Englands «splendid decision».

H. Franklin Knudsen:

Apropos Scharffenbergs 9. april

I Morgenbladet for 24. februar skriver overlege Scharffenberg en kniyskarp artikkel om forspillet til 9. april, og om den følgende katastrofe. Scharffenberg har valgt å kalle sin artikkel «Tragisk Aprilsnarr og Dummeppetter». Det er i og for seg en skånsom fellesbetegnelse for de menn, som satt med ansvaret, og som rømte fra det. I henhold til de dokumenter som overlege Scharffenberg i sin tid offentliggjorde, det stenografiske referat (aldri dementer) av Utenrikskomiteens hemmelige forhandlinger, så fremgår det til evidens, at ingen av komiteens medlemmer var i tvil om Englands hensikter med Norge. De var, flere måneder før krigen nådde oss, klar over at England ville drive oss ut av nøytraliteten, som et enstemmig Storting hadde garantert, også overfor det norske folk. Men man valgte å svike fedrelandet, føre folket bak lyset, for til sist å kaste skylden på Quisling og Nasjonal Samling.

Tusseladden Koht kunne så godt labbe onkring med hele lomma full av advarende telegrammer fra Berlin. Hvilken rolle kunne det spille. Om en engel var steget ned fra himelen, og fortalt hva som skulle skje, så var resultatet blitt det samme. Tyve års systematisk ødeleggelse av forsvaret og viljen til å verge fedrelandet, fullbragt av Øverland'er, Hoel'er, Lie'r, Tranmæl'er og Gerhardsen'er, hadde forlenget berøvet Norge enhver sjanse. Vi var lagt ut som et åte for reven. At Øverland og andre profeter, i vår hjemlige åndsbinge, nu mange år etter, begynner å fatte noe av det hele, hjelper så lite. De led alle av «varig svekkede åndsevner» i ungdommen. Seniliteten har øyensynlig reddet dem fra, å gå som idioter gjennom hele livet. Vi som ble offere for denne toskeskap, kan tillate oss nu, å ha et ord med i laget. Dengang vi ble halt for de politiske tribunaler, bygget på Elverumssvindelen, så var forutsetningen for å få en skikkelig dom på oss, at «Vi

måtte ha forstått». Jo svært mange av oss hadde tydelig forstått helt siden 1933, og tatt konsekvensene av vår innsikt. Nemlig at Norge var falt i hendene på røvere, mens Unge Høyre danset. Vi kjempet derfor for å bli kvitt det råtne partistyre (som Øverland nu har oppdaget, og som han utbrer seg om i Aftenposten. Hvor ufattelig klok han må være, som evner å gjennomskue slike ting. Men så representerer Øverland den åndselite, som begynte å skli i Teaterkafeen og på Blom. for å ende på rumpa på Stripa. Der blomstrer nu eftergrøden opp, rikelig gjødslet av demagogene, og overlatt til kriminalpolitiets innhøstning.)

Vi i Nasjonal Samling kjempet for at Norge skulle være beredt til å verge nøytraliteten, mens de andre ville «venne våpnene innad, hvis krigen kom.» Quisling fordristet seg endog til å henvende seg skriftlig til Haakon den 7. den 20. august 1936. Han anmodet Majestet om å skaffe Norge en Grunnlovsmessig nasjonal riksregjering. Brevet ble oversendt til Riksadvokaten til uttalelse! Når der ikke ble reist tiltale, må dette skyldes, at man ikke ønsket uro på dette tidspunkt.

Så kom 9. april 1940. Quisling talte til det norske folk i Kringkastingen. Han begikk den uhyre forbrytelse å fortelle lytterne om de tragiske Aprilsnarr og Dumpeppetere, som hadde ført oss opp i ulykken, og som nu var rømt fra ansvaret. At han hadde dannet en regjering, som ville søke å avbøte de feil som var begått, og minske ulykken, som hadde rammet landet. Quisling ville hindre en unødigg blodsutgyttelse, da krigen allerede var tapt. Ja, slik talte han.

Men nei, rømlingene, de gamle militærnektene, satte igang kamphandlinger. Flukten «fra Moskva til London» måtte beskyttes. Tusen unge nordmenn ga sitt liv for en tapt sak. Det var mord og ikke krig, å kaste disse dårlig vepnede og utrenede soldater

Forts. s. 8

Mene mene tekel ufarsin

Skriften på veggen for hestehandlerne i Teheran og Potsdam

Hvor finnes et mere talende bevis på genocide (folkemord) enn i det utdrivningsdekret som ble endelig vedtatt i Potsdam?

A. Hagberg: Hämnens År. Svea Rikes Förlag, Stockholm.

Vi vil gjerne gjøre oppmerksom på en bok som kom ut i fjor på Svea Rikes Förlag, Stockholm: «Hämnens År». Boken inneholder en rekke artikler som har vært offentliggjort, vesentlig i det svenske ukeblad «Fria Ord», og som beskjeftiger seg med hendelsene i verden efter den annen verdenskrig.

Disse artikler er uhyre leseverdige og gir et tverrsnitt gjennom den forløyede og hyklerske tid vi lever i. De fleste av artiklene er skrevet for år siden, men hendelsene i den siste tid viser at fortsatt kan en sette som motto over den tid vi lever i disse ord, som innleder boken, og som Bjørnstjerne Bjørnson skrev til Emile Zola: «Også jeg har erfaret, at det er farligere at ville fratage menneskene et had end at ville berøve dem en kjærlighet. Som regel har nemlig hadet et endnu intensere forbund med menneskenes forfængelighed.»

Av bokens kapitler nevner vi: Kulturskymningen tåtnar, Spelet på hemmaplan, Atom-bomben, Victor Gollancz och Potsdamandan, Vem började terrorbombningen?, Bomben som gjorde sitt verk, Advocatus Diaboli, Det hände 1945, I Potsdambeslutets Gehenna, Några närbilder ur en tragedi, «Krigsförbrytare» ha ordet, Hur är detta möjligt?, Det svenska skuggspelet, Femton år efteråt, Utkast till ett bokslut, Den återupprättande äran. Hur det gick till, Den återupprättande äran. Hur den ser ut., Mene mene tekel ufarsin, Var finna vi hunner-na?, Ett brev.

Som en liten prøve gjengir vi kapitlet «Mene mene tekel ufarsin» i oversettelse. Denne artikkel ble offentliggjort i mai 1955:

Mene mene tekel ufarsin, det er uttydet: du er veiet og funnet for lett, din makts dager er talte. Så lyder teksten som den babylonske konge Belsassar så skrevet av en usynlig hånd på veggen i den gjestebudssal hvor han feiret

sine blodige seire — og en tekst av liknende innhold trådte frem for mange seende øyne på de ruinmurer som reiste seg utenfor de konferanse- og gjestebudssaler i Potsdam, hvor i skjebneåret 1945 tre menn, som konkurrerte med Belsassar i overmot, i sine rådslagninger gav en forferdelig oppvisning i menneskelig kortsynthet og umenneskelig, til barbari utviklet følelseskulde.

Det heter i den bibelske tekst at da Belsassar så skriften tre frem på veggen, så vek farven fra hans ansikt. Men representantene for de seirende koalisjonsmakter i Potsdam hadde i sine omgivelser ingen, som i likhet med profeten Daniel kunne bli var og tolke for dem den uhyggelige skrift som viste seg på ruinmurene i det herjede land, hvor de nevnte tre herrer mellom gjestebudets debaucher festet på papiret de straffedommer som stort sett allerede var utmålt på konferansene i Casablanca, Quebec, Teheran og Jalta, de fire verdenshistoriske trappetrin som verdenskrigens seirherre steg ned over til det bunn-nivå av umenneskelighet de nådde ved konferansen i Potsdam.

Vi skal ikke rekapitulere her de beslutninger som ble fattet på disse fire konferan-

ser, men isteden tillate oss å kaste et blick inn i et av de konferanserom, hvor andre verdenskrigens kommende seirherre holdt på å nappes om det bytte de snart regnet med å få ihende. Det finnes ikke så få skildringer fra slike tilfeller, og når vi her velger Teheran, så gjør vi det fordi vi på denne konferanse får se de tre hovedmenn på den seirende side i aksjon, herrene Roosevelt, Churchill og Stalin.

I sin inspirerte bok «Auch du warst dabei» (Kan forøvrig bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste) har Peter Kleist presentert noen av de situasjonsbilder som ble oppfanget i Teheran da de tre nevnte statsmenn med uovertruffen nonchalanse moret seg med delingen av byttet. De er noe tvilrådige disse herrer og vet ikke enten de skal dele opp Tyskland i to, tre eller fem eller syv stater. Roosevelt er ikke fornøyet med syv. Han tar efterhvert opp av lommen en plan, som såvel i øst som i vest, i sør som i nord anbefaler en rekke gjennomgripende amputasjoner. Resten av det tyske rike skulle efter Roosevelts mening deles i 5 stater og 3 internasjonale områder. Churchill har også en plan. I henhold til denne må Preussen forminskes og isoleres, Bayern, Württemberg, Pfalz, Sachsen og Baden forfraskilles og slæes sammen i

Forts. side 7

«Tyve års systematisk ødeleggelse av forsvaret og viljen til å verge fedrelandet» — resulterte i dette.

De tre hovedskyldige fotografert under et av de møter hvor den store forbrytelse ble planlagt

Norges siste lovsigemann

(Forts. fra s. 1).

ne brev — fullt av profetisk visdom, faktisk og juridisk trøst.

Vi skal idag nedenfor ordrett gjengitt en av hans viktigere avklaringer av ulovens vei under rettsoppgjøret. — Skeies artikkel heter:

Dommerhabilitet i landssviksaker

Den ble trykt i «Nationen» 2. august 1945. Det kunne selvsagt ikke svares på denne Skeies artikkel. Her er den:

A. L.

* * *

I. En publikasjon som har titelen: «Samling av div. provisoriske anordninger, kgl. resolusjoner med videre» inneholder bl.a. gjengivelse av et brev dat. Oslo 3. mai 1944 til det norske justisdepartements sjef i London: «Vedlagt oversendes utkast til provisorisk anordning om straff og andre åtgjerder mot NS-medlemmer o.a. Forslaget er utarbeidet av en komite som er oppnevnt av hjemmefrontledelsen og gjennomgått av et utvalg av vår gruppe. Vi tør anbefale at en anordning i samsvar med utkastet må bli vedtatt så snart som mulig. — Et utkast til anordning om straffeprosessuell ordning framkommet på samme måte vil bli oversendt med det første.»

Avsenderen er ikke navngitt, men må vel være et organ i «hjemmefronten». Og det «utvalg av vår gruppe» som brevet omtaler, må vel være et «hjemmefront»-utvalg.

Det er nu opplyst i en avis og hittil så vidt jeg vet ikke benektet at høyesterettsdommer Solem var med i komiteen, og at høyesterettsjustitiarius Berg var med i det utvalg som gjennomgikk utkastene. Dersom dette er riktig, må Solem erklæres inhabil som lagmann og Berg som høyesterettsdommer i landssviksaker.

* * *

Jeg skal til belysning av denne inhabilitetsgrunn minne om to høyesterettsavgjørelser.

1. Ved lov av 18 sept. 1909 om erhvervelse av vannfald, bergverk og annen fast eiendom ble det bl.a. bestemt (§ 2): Aktieselskaper kan ikke uten tillatelse fra Kongen erverve vandfald av større kraftmængde enn 1000 naturhestekræfter. Og en tillatelse (konsesjon) kan bare gjælde 60—80 år. Etter konsesjonstidens utløp skal vannfallet med alle reguleringsanlegg gå over til staten uten vederlag; og det kan settes som vilkår at også kraftstasjoner med maskineri og annet tilbehør skal tilfalde staten vederlagsfritt. Ved kontrakt av 1910 solgte H. Johansen et vann-

fall i Kvinnherad til A/S Furuberg. Kjøpesummen skulle være kr. 40.000,— så fremt overdragelsen kan skje uten det i loven fastsatte vilkår om gratis overgang til staten, ellers kr. 25.000,—. Da selskapet ikke fikk tilsagn om fritagelse for de nevnte konsesjonsvilkår, betalte det selgeren den minste kjøpesum. Han reiste da sak mot staten og påstod i henhold til Grundlovens § 105 erstatningsskipalt 15.000,— kr., subsidiært etter skjønn. Ved Oslo byretts dom av 30. desbr. 1913 ble staten frikjent.

Johansen appellerte saken til Høyesterett. Her ble den oppført til behandling 19. oktober 1917. Under opplesningen av uttoget (dokumentasjonen) ble man oppmerksom på at en av de dommere som skulle gjøre tjeneste i den uke, Stuevold-Hansen, i 1915 hadde vært medlem av en stortingskomite, som skulle behandle en proposisjon om endringer i den nevnte konsesjonslov. Appellantens advokat reiste da spørsmålet om hvorvidt Stuevold-Hansen kunne fortsette som medlem av retten i denne sak, og han henstilte at retten ex officio ville treffe avgjørelse om han måtte vike sæte. Stuevold-Hansen var ikke fast medlem av retten; han hørte til de ekstraordinære dommere som ble beskikket (for ett år om gangen) til tjenestegjøring etter tilsigelse fra rettens formann. Han opplyste ifølge assessor Bergs referat i voteringen — «at spørsmålet om grundlovsmessigheten av loven av 1909 var på bane blant stortingskomiteens medlemmer. Men der var enighet mellom dem om at dette spørsmål hverken behovet eller burde komiteen ta standpunkt til, da det var forelagt for domstolene. Derfor fandt han og andre av komiteen det også unødvendig for sig at ta nogen reservasjon i komiteindstillingen med hensyn til dette spørsmål.»

Angående Stuevold-Hansens egen oppfatning i habilitetsspørsmålet gav førstvoterende i saken, assessor Bjørn, følgende referat av hans forklaring:

Da han mottok tilkallelse fra justitiarius, var han ikke oppmerksom på at han som medlem av Stortinget i 1915 i en kortere tid hadde deltatt i den forberedende behandling av tilleggsloven; senere erindret han det, men han mente at hans deltagelse i denne behandling ikke kunne tenkes å få noen betydning for hans habilitet, og derfor fandt han det ikke påkrevet å gjøre rettsformannen oppmerksom på deltagelsen i komitébehandlingen. Når spørsmålet om hans habilitet nu er reist, har han imidlertid ønsket å

fratre. Førstvoterende Bjørn foreslo:

«Ekstraordinær assessor Stuevold-Hansen har at vike sæte som medlem av retten i nærværende sak.» Til ham sluttet sig for det første assessorerne Backer, Mejdell og Hambro. Berg fandt at Stuevold-Hansens deltagelse i komitébehandlingen av lovforslaget under de nevnte omstendigheter ikke kunne svekke tilliten til hans uhildethet. Men da der var flertall for det motsatte resultat ville han ikke dissentere. Assessor Heggen var av samme oppfatning som Berg. Justitiarius Thinn var enig med Bjørn og de andre i flertallet.

«Jeg har likesom disse funnet spørsmålet tvilsomt, men jeg mener at et spørsmål av denne art i tvilstilfælde bør avgjøres i den retning at vedkommende dommer ikke deltar i sakens behandling.»

* * *

2. I en sak som ble påkjent 15. novbr. 1927, hadde Høyesterett å avgjøre det spørsmål om loven av 23. juli 1920, som bestemte forlenget leietid for husmenn, bygghusmenn og leilendinger uten samtykke fra eieren, er forenlig med grunnlovens § 97: «Ingen lov må gives tilbagevirkende kraft.»

Saken ble behandlet skriftlig. Etter at 6 dommere hadde votert, viste det sig at 3 av disse mente at loven var grunnlovstridig. Justitiarius bestemte da (i henhold til allerede dagjeldende lov) at saken skulle pådømmes av den samlede rett. «Under behandlingen er der fra rettens side» — heter det i premisene — «reist spørsmål om hvorvidt assessor Berg bør fratre retten som inhabil på grund av, at han som medlem av regjeringen deltok i behandlingen av den kgl. proposition som ligger til grund for loven.»

Alle dommere tok del i avgjørelsen herom (assessorerne Paulsen, Bonnevie, Broch, Bang, Breien, Christiansen, Hazeland, Dahl, Lie, Bugge, Rivertz, Andersen, Boye, Bilde, Hanssen, Larssen, Motzfeldt, Alten, Backer, Næss og justitiarius Scheel), (og) fant det rettst at han ikke var med i behandling av saken.

* * *

Det var på grunn av deltagelse i en korrekt lovbehandling (overensstemmende med grunnlovens forskrifter) de to dommere ble erklært inhabile. Det skulle ikke være nødvendig å si at deltagelse i forberedelse til anordninger som åpenbart ligger utenfor Kongens myndighet etter grunnlovens § 17, er en langt alvorligere inhabilitetsgrunn. Og særlig sterk blir denne grunn når forberedelsen er gjort (og beslutninger drevet igjennom) av menn som hverken tilhørte storting eller regjering eller hadde noen an-

Bak kulissene

(Forts. fra s. 4).

ritorial trafikksone, som sikrer det fri vei til Østersjøen — —

Hvilken mulighet som her er ødelagt av vestmaktene med vitende og vilje! Henderson innser at dette kunde vært grunnlag for virkelige forhandlinger — og disse forhandlinger har London hindret. Gyser ikke engelskmannen foran ansvaret for at en slik anledning er blitt ødelagt?!

31. august 1939. Klokken er 2 morgen. I den britiske ambassade har ingen lagt seg, for i denne kritiske stund er det fullt opp av arbeid. Sir Neville Henderson har skrevet ned en beretning om den dramatiske samtale med den tyske utenriksminister, den er chiffrert og sendt telegrafisk til London — den vil komme til Foreign Office kl. 9,30. Men dermed er ikke alt gjort. Den britiske sendemann er klar over den fryktelige sannhet — den sannhet at England i sin ubetingede krigsvilje ikke har hatt noen interesse av å bringe Tyskland og Polen til et forhandlingsbord. Derfor har det rådet herr Beck til ikke å sende noen underhandler til Berlin. Så ligger Englands skyld klar for allverden, så klar at Henderson i aller siste minutt gir seg utseende av å foreta en formidlingsvirksomhet — —

Den store Horch-limousine til den polske sendemann kjører opp og herr Lipski begir seg inn til Sir Neville Henderson. Polakken er blek som vanlig, hans høye, feminine stemme er litt skjelvende av bevegelse. Han er nå en mann på 49 år. Han har studert i Lausanne og begynte så sin diplomatiske løpebane som sekretær ved den polske delegasjon ved sendemannskonferansen. For sitt medarbeiderskap ved fastsettelsen av den polske østgrense ble han tildelt «det uavhengige Polens ridderkors». Etter år 1927 har han vært med på alle tysk-polske forhandlinger, han traff de nødven-

dige foranstaltninger efter at der Führer hadde tilbudt marskalk Pilsudski en tysk-polsk overenskomst. Med denne avtale avanserte Lipski også fra gesandt til ambassadør. Han hadde anstrengt seg for å spille en strålende rolle i Berlin — hans kokk var berømt og likeså den champagne han lot servere ved festene i ambassaden. Han beveget seg over parketten med utsøkt høflighet og han var kjent for å hilse den mest ubetydelige av sine gjester med slik elskverdighet at det så ut som om det beredte ham den største glede nettopp å se ham blant gjestene. På den annen side forstod den som så litt dypere, at denne høflighet hadde noe utvendig over seg: den skyldtes rutine og kom ikke fra hjertet.

Den britiske sendemann forteller ham hva han har hørt av Ribbentrop, om de tyske forslag, de forslag som vilde blitt forelagt en polsk utsending hvis han var kommet til Berlin. Han har de enkelte punkter nøyaktig i hodet, slik som han telegraferte dem til London: Danzigs tilbakevenden til Tyskland, folkeavstemningen i korridoren og garantien for en eksteritorial tilgang til Østersjøen. Og fremfor alt gjentok han flere ganger en setning som igrunnen avslørte hans forlegenhet: «Det er jo ikke så ufornuftig». Samtidig har han uttalt dommen over sin regjering, for denne fornuftige løsning har London hindret — —

«Vær så snild å snakke med Deres regjering,» sier Henderson, «sørg for å få et oppdrag om å snakke med tyskerne!»

Lipski lover dette og går. Efter at England har nektet å bistå med en fredelig løsning, er det lykket den britiske sendemann å posere i rollen som en virksom, ny medhjelper.

(Neste gang: Paris rådslår —).

Forfølgelsen

(Forts. fra s. 1)

mannen i Freundeskreis, den 70 år gamle Dr. Graf Alberti arrestert. Graf Alberti har i lengere tid vært alvorlig syk og var innlagt på sykehus da arrestasjonen fant sted. Han ble overført til et fengsels-sykehus og stillet under streng bevoktning. Endelig ble 22. januar Landesgeschäftsführer des BHJ-Kärnten, den 18 år gamle Heinz-Dietrich Polaschegg arrestert.

Avisene har meddelt at de er arrestert mistenkt for å arbeide for det tidligere NSDAP og for å ha utdelt antisemittiske flyveblad. Hva de egentlig har begått vet ingen, men det er ikke trolig at de har noen forbindelse med hakekors-affærene, for Pleschiutnig hadde kort i forveien uttalt seg skarpt mot disse smørier.

Det oppgis at det hos de arresterte ble funnet bøker fra Hitler-tiden, men de er jo fremdeles å få i den åpne handel. Videre skal det være funnet flyveblad fra den svenske

nen offentlig bemyndigelse.

Allerede den omstendighet at Solem og Berg har tatt del i forberedelsen av de provisoriske anordninger av 15. desbr. 1944 og 16. febr. 1945, skulle således gjøre det innlysende at de ikke kan være dommere i landssviksaker.

II. Hertil kommer imidlertid andre, ennu sterkere inhabilitetsgrunner. Og disse omfatter tillike høyesterettsdommer Schjelderup. Også han var nemlig medlem av ledelsen i den politiske hjemmefront som bl.a. satte seg det mål å holde Stortinget utenfor statens styre i den første tid efter krigen. Jeg har atskillige opplysninger om dens aksjoner i dette øyemed. Men jeg går ut fra at det ikke er nødvendig å nevne disse nu. En dommer har nemlig i følge domstolslovens § 113 plikt til selv å gi opplysning angående omstendigheter som kan gi en part rett til å kreve at han utelukkes. Denne forskrift er ennu ikke opphevd ved noen provisorisk anordning. Jon Skeie.

Mene mene tekel ufarsin

(Forts. fra side 5).

en Donaufederasjon og de andre folkegrupper, som Churchill betegner som «ville», innrømmes en såpass levelig tilværelse at de etter en mannsalder skulle kunne ansees som «tamme».

Stalin er ikke fornøyet med noen av disse planer. Det han for sin del finner viktigst er å behandle hele Tyskland med den største hardhet, samt å skyve frem Russlands og Polens grenser så langt vestover som mulig.

Slik uttalte de tre såkalte Store seg på denne minnerike konferanse i Teheran. Av deres statsmannklokskap måtte Europas folk kunne vente seg iallfall å få se dørene reises til en ny og bedre verden. Men de tilløp en kan ane til et slikt foretagende sier oss inntil videre intet annet enn at til noen triumfbue rekker ikke det

Einar Åberg — han som den svenske jødebeskyttelseslov er oppkalt etter — «Lex Åberg». Den siste har sittet i fengsel i Sverige utallige ganger for sin virksomhet, men fortsetter ufortrutt når han kommer ut igjen. Han sender ut over hele verden på mange sprog sine flyveblad, som inneholder utdrag av jødiske uttalelser uten kommentarer av noen art.

Dr. Graf Alberti var en av de mest kjente Heimwehrførere og en prominent politiker i den første republikk. Han ble i 1934 innesperret i 6 uker av sjefen for Heimwehr på grunn av forhandlinger med NSDAP. Etter 1951 var han valgt medlem av landdagen i Kärnten. Han hadde vært syk i lengere tid og hadde derfor trukket seg ut av politisk virksomhet. Arrestasjonen kom derfor meget overraskende.

Videre meldes det at politiet i Wien har arrestert de to medlemmer av Wiener Sturmjugend Günther Kümel, 18 år og Hans Mörth, 16 år. De ble arrestert på grunn av en ytring de skal være kommet med på en restaurant. De ble anmeldt av en sjåfør som satt ved et nabobord.

I sammenheng med disse arrestasjoner er en lang rekke nasjonale ungdomsførere og kjente medlemmer av nasjonale ungdomsforbund blitt innkalt til forhør av politiet.

Som en liten pikant bakgrunn for denne forfølgelsesbølge mot den nasjonale ungdom kan nevnes at etter hva «Neue Generation», de sosialistiske studenters tidsskrift, meddeler, besøkte den østerrikske forbundskansler Raab et Festival-møte i Konzerthaus og lot seg der hylde av kommunistene. Imidlertid liet avisene klokkelig stille om dette, slik at offentligheten intet fikk vite.

foreliggende materiale.

For å vende tilbake til den politiske kjøpslåen i Teheran, så kan en med Kleist opprøres over på denne måte å behandle som et slaktedyr et folk hvis betydning for Vesterlandets kultur ikke kan overvurderes, men man kan også under henvisning til det punkt i Nürnbergdomstolens register over forbrytelser som taler om folkemord (genocide) foregripe fremtidens historikere og flytte triumviratet over på de anklagedes benk. For hvor finnes vel et mere talende bevis på denne forbrytelse enn i det utdrivningsdekret som etter forspillet på de nevnte fire konferanser ble undertegnet i Potsdam 17. juli 1945 og som for 18 millioner mennesker intet mindre betød enn et virkeliggjort helvete.

Holder vi fast i synsfeltet bifdene av de uhyggelige menneskemassakrer som Potsdam-diktatorenes utvisningsdekret munnet ut i, og betrakter vi mot denne apokalyptiske bakgrunn rekken av justismord som ble eksekvert i Nürnberg av et voldstribunal maskert som domstol, da vil disse ved siden av hinannen stillede allierte forholdsregler gi oss et klarere begrep om formatet av den forbrytelse seirherrene har gjort seg skyldig i, og som de senere har forsøkt å skjule og oppveie fremfor alt med de 6 propagandamillioner ihjeltgassede jøder, som de på en svak og sviktende grunn har ført opp som et fantastisk monument over en tidsepoke som med full grunn kan sies å ha vært løgnens gullalder.

*

Det har vært sagt at Roosevelt og Churchill i Teheran utleverte seg til Stalin. At dette har vært tilfelle motsies på ingen måte av den panegyrik, som Churchill overøste den russiske enevoldshersker med på hans 65 årsdag. Det dyrebare telegram lød: «I anledning av Deres fødselsdag, sender jeg Dem mine hjerteligste lykkønskninger. Jeg er overbevist om at Deres liv er uendelig verdifullt for hele verdens fremtid og for den stadige styrkelse av de bånd som forener våre land. Når jeg nå sender Dem mine varme lykkønskninger, så er dette ikke bare fraser.»

Nei, det var ikke bare fraser. Det var et tegn på den blindhet, hvormed Gud sies å slå den han vil tilintetgjøre.

Men vestmaktenes blinde ledere ulleverte ikke bare seg selv, men også Europa og gjorde seg dermed skyldig i det forræderi mot vår verdensdels interesser, hvorom Harald Hjärne engang talte, da han advarte mot å gå sammen med Russland under en krig mellom dette land og Tyskland. Dette er nettopp hva de angelsaksiske makter, ledsaget av Frankrike, har

gjort seg skyldig i under begge verdenskriger.

Men denne politikk ledet av et hat uimottagelig for fornuft har allerede kostet to av disse Europastater deres rang som ubestridte stormakter, og dollarveldet har fått betale sin gjeld til det forrådt Vesterlandet med forpliktelsen til å sørge for beskyttelsen av den sterkt truede vesterlandske kulturs gjenværende territorium.

Så fullstendig lot de tre vesterlandske seirherrer seg villlede av deres egen propagandas størstiledede forfalskning at de ikke oppdaget at deres forbundsbroder i øst var en mann som fullstendig forstod betydningen av å smi mens jernet var varmt. Først altfor sent oppdaget de, vekket av alle de harde hammerslagene, det jernteppe som under deres lystvandring i hevnfantasiens verden var blitt oppført av deres kumpan i øst som en fra nord til sør trukken skillemur mellom to innbyrdes fiendtlige maktsammenslutninger.

Noe synsbedrag var ikke dette jernteppe. Det var en uhyggelig realitet som ingen propaganda kunne trylle bort. Det lå der og lot seg ikke røkke. Og var det ikke som om det strålte ut et urovekkende trykk, som om hele den enorme landmasse østfra truet med å velte frem i en uimotståelig bølgebevegelse, en flodbølge som vel kunne tenkes å få tilløp også fra et folkehav så fjernt og så uuttømmelig som det kinesiske.

De synes ikke å ha oppfattet disse sent oppvåkne det trykk de følte, var samme trykk som ble følt og oppfattet med visjonær klarhet av den mann som ble Europas mest hatete og beløvede statsmann. Det er sant at hele Adolf Hitlers tenkesett og handling ble bestemt av dette hans klarsyn. Den mur han hadde villet bygge mot over-
svømmelsesfaren fra øst må nå, hvis Europa skal forbli et fritt territorium bygges på en eller annen måte av dem som saboterte den store tanke som var ledestjernen for Adolf Hitlers politiske virksomhet.

På hvilken måte opprettelsen av denne beskyttelsesmur skal skje vet ingen. Vi vet bare at den europeiske kulturverden er revet istykker og forsvaket gjennom truende sprekkdannelser av forskjellig slag. Dets militære underminerte utenverker i Det nære orient holder allerede på å falle, og utvist av sine tidligere lydfolk har det engelske imperiets krigsmenn måttet ryste Palestinas og Suezkanalens støv av sine føtter, mens lenger vest de Napoleonske ørner med utspilte klør men med tvilsom fremgang søker å holde seg på den nordafrikanske kyststrekning.

Men hvor meget de seirrike, men dog vikende herrefolk enn tvinges til å avstå, en ting vil de ikke oppgi: løgnen! Den løgn ved hvis hjelp de vant krigen og hvorav det hat spiret som utløste verdensbrannen og som nå holder på å bli de europeiske folks forbannelse. Løgnen, som med sine halve sannheter og forvrengninger har skapt myten om én eneste synder i en verden av idel rettferdige og riddersmenn, og som fremdeles sitter i høysetet i alle land, ikke minst i vårt eget, hvor en mannsterk kader av fanatiske tyskhatere, ofte i virksomhet i opinionsdannende organer, og som tenker mere på prestisjen enn på sannheten, kan mere seg med å utmale et av historiens største heltepos som et gangsterforetagende iscenesatt av en vanvittig med den hemmelige hensikt å ville underlegge seg verden, en fortolkning som mere karakteriserer disse fanatikeres mentale status enn det tyske folks heroiske kamp for livet mot en mangedobbelt overmakt.

*

Belsassar, den babylonske storkonge, fikk lov til å følge sitt velde i undergangen, og av annen verdenskrigs tre seirherrer ble det de to's skjebne på en måte som fremdeles er hemmeligholdt, å møte døden, mens seirherre nummer tre ikke synes å være blitt skånet for å være vitne til sammenstyrtningen av det imperium for hvis politikk denne hatets bannerfører i størsteparten av de siste decennier har båret hovedansvaret.

Sir Winston er ikke bare nødt til å lytte til drønet av sammenstyrtende imperiemurer. Han må også finne seg i at de hyldningskor som i så mange år har vært stilt opp for ham mere og mere toner ut i anklager. Vi har tidligere nevnt den av den engelske marinestabsoffiser Russel Grenfell på en overbevisende måte motiverte kritikk mot Churchills krigerske anstrengelser, om hvilke han sier at de ikke har hatt noe politisk mål. Churchills mål har, sier Grenfell ikke vært noe annet enn seiren, men seier er ikke et politisk men et militært mål.

Anklagene for manglende politisk målsetting er gjentatt fra amerikansk hold. Anklageren er denne gang en av den annen verdenskrigs fremste amerikanske generaler A. C. Wedermeyer. I sine memoarer påpeker denne at Churchill og Roosevelt har vært så forblinded av hat at de ikke lenger var i stand til å trekke opp en konstruktiv politikk. Krigens sluttmaal for disse to allierte krigsledere har bare vært å få slått ihjel så mange tyskere som mulig.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. **ALF T. LUNDE,**

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

**Har du skaffet
en ny abonnent?**

Wedermeyer, som synes å være en amerikaner av det uredde og temperamentsfulle slaget, har ikke mange smigrende ord å si om de angelsaksiske ledere. Eisenhower betegner han som en dumrian, Roosevelt som en udannet, hatefull psykopat. Churchill som en amokløpende eventyrer og Montgomery som en taletrengt bluffer.

Eine grausame Salbe! — Visselig, men en som er ladet med ubestridelige realiteter.

At resultatet av det berømte korstoget til Eisenhower er blitt som det er, et sønderlemmet Europa, derfor skal korstogsmennene stå til ansvar innfor historiens domstol. Ennu er ikke spillet slutt, og uvissheten om fremtiden ligger som en mare over Europas folk, mens det på aftenhimlens takemur fremdeles er tilbake et truende skinn av den skjebnesvangre skrift: Mene mene tekel ufarsin.

God klærulle

med 3 valser, med tilhørende bord, tilsalgs.

Henv. kontoret, tlf. 37 76 96

Churchills massebordplan

(Forts. fra s. 4).

litæreksperter Liddell Hart bekrefter: «I begge tilfeller dreiet det seg om berettigede krigshandlinger. Bombarderingen begynte først da tyske tropper kjempet seg vei til disse byer, i samsvar med de gamle regler om bombardering av festninger.» («The Revolution in Warfare» s. 72).

I Nürnberg virket det påfallende for alle, og ikke bare tyskere, at en ikke kunne belaste de anklagede bombeterrorer som krigsforbrytelse. Denne største av alle krigsforbrytelser ble utelatt, så usikker var de alliertes samvittighet allerede dengang.

At de alliertes sadistiske terrormetoder var militært meningsløse skjerper bare deres forbryterske karakter. Den samme innsats av besetninger, bomber og fosforbeholdere mot rent militære mål — eller bare mot trafikksentrer — vilde hatt en krigsavgjørende virkning. Det planmessige massebord på kvinner, barn og sivile kunde imidlertid ikke hindre at den samlede produksjon av tysk krigsmateriell høsten 1944 var 320 prosent høyere enn i året 1942, ved begynnelsen av bombeterroren.

Bare mordet på Dresden var det mening i militært sett, men riktignok ikke for de engelske og amerikanske mordere, men for den røde armé som hadde krevet denne vennskapstjeneste av Churchill og Roosevelt. Også her åpnet man veien for Stalins soldatflokker til Mellom-Europa.

«DET VAR OSS — —»

Forøvrig var alt sammen bare mord på sivile, kynisk planlagt og sadistisk utført. Mr. J. M. Spaight har også på dette punkt forklart alt for offentligheten:

«Fordi vi var i tvil om den psykologiske virkning av den propagandistiske forvandling av hin sannhet, at det var oss som hadde startet den strategiske offensive bombing (faguttrykk for bombeterror), vek vi tilbake for å gi vår store beslutning av mai 1940 (!) den publisitet den fortjente. Dette var en storartet beslutning. Den var like heroisk og selvoppofrende som den russiske beslutning om å bruke «den brente jords» politikk. (Bombing Vindicated, 1944, s. 74).

Like greit forsikrer Spaight at Hitlers første bombardering av sivile mål i England bare fulgte som gjengjeldelse etter et tre måneder langt engelsk bombeangrep på boligområder i Tyskland. Gjentatte ganger hadde den tyske regjering advart: «Det er sikkert at Hitler ikke vilde at denne gjensidige bombardering skulde fortsette.» (s. 74).

To millioner oldinger, kvinner og barn var ofrene for denne «splendid decision». Bomber-Harris, Sir Arthur Harris, har som britisk luft-

marskalk rost seg av denne ytelse. Churchill krever på den annen side overfor historien den egentlige ære for å ha bestemt seg for bombeterroren som sitt spesialvåpen. Når det gjaldt å ødelegge Tyskland, var han etter hva han selv sier beredt til å bruke ethvert middel — «det finnes intet mål for den vold vi var rede til å bruke.»

Alle tidligere avsløringer om Churchills brutalitet blir nå overtruffet i den betenkning som Lord Cherwell — alias Lindemann — Churchills vitenskapelige rådgiver, har utarbeidet i oppdrag for Luftkrigsledelsen. Den engelske Nobelpristager for fysikk, professor Blacket beretter nå herom:

Den i april 1942 utarbeidede betenkning «la retningslinjene for luftoffensiven hovedsakelig mot den tyske arbeiderbefolkningens boligkvarterer.»

Blacket fortsetter:

«De borgerlige boligkvarterer var for spredt bebygget til å kunne by et godt mål, og fabrikker og militære anlegg var for vanskelige å finne og å treffe.»

I løpet av etogethalvt år skulde 50 % av alle hus i tyske byer med mere enn 50.000 innbyggere ødelegges. På dette vis vilde man undergrave «den tyske arbeiderbefolkningens moral og kampvilje» og «bokse» Tyskland ut av krigen.

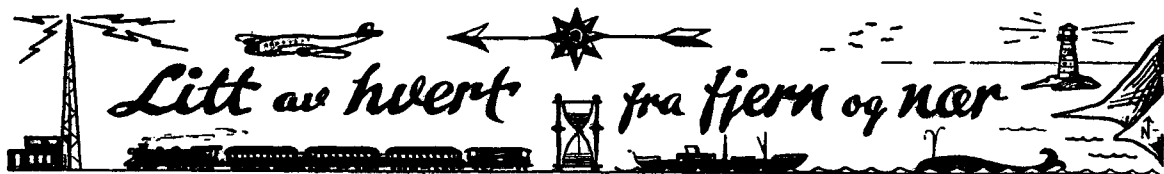
Man har sikkerlig ikke innhentet noen betenkning om dette massebord på tyske arbeidere hos de sosialdemokratiske emigranter i London, særlig da Erich Ollenhauer.

Vi vet ikke, men kanskje er fortiden i London for lederne i SPD (det sosialdemokratiske parti) en av grunnene til at den vesttyske Bundestag har tiet om 15 årsdagen for massebordet i Dresden. Tiet blir det også til den kjennsgjering at tallet på ofre for luftterrorer er 300 ganger høyere i annen verdenskrig enn i første. De fleste ofre var riktignok bare tyskere, italienere og japanere — og deres mordere sitter i London og Washington.

Scharffenberg —

(Forts. fra s. 5).

mot en overlegen fiende. Så fortsatte eksilregjeringen i London med å gi ordre til likvidering av NS folk, for å provosere frem represalier og mere hat. Våpnene burde kanskje etter oppskriften vært «vendt innad» den 9. april, men da mot dem som hadde ansvaret for Norges ulykke. En slik politisk avslusning vilde iallfall ha spart oss for fremdeles å måtte bruke finkammen. Hele topp-etasje er fortsatt befengt. Vår utenrikspolitikk er bygget på «den erfaring vi gjorde 9. april 1940.» Derfor har vi oppgitt «nøytraliteten». Sannheten er den, at

NASJONAL UNGDOM I TYSKLAND

I Vest-Tyskland har 70.000 ungdommer tilhørende forskjellige nasjonale organisasjoner sluttet seg sammen i et forbund. De er uniformert slik: grå skjorte, på høyre arm sort-hvitt-rødt emblem, om halsen sort halstørklæ med lærknute, sorte bukser og lærbelte med akselrem, rangbetegnelser i forskjellige farver. Forbundet kalles Den ungtyske bevegelse og det angir formålet som «forvar av det tyske fokerum og folkesubstansen».

*

STAKKARS EUROPA!

Folkemengden i Kina regner en vil ha øket med 300 millioner til over 900 millioner i 1971, heter det i en rapport fra FN. Indias folke- mengde ventes å gå opp til 400 millioner neste år og å nå opp til 500 millioner en gang mellom 1975 og 1980. Folkemengden i Asia og i Det fjerne østen ventes å ha øket til 2.268 millioner.

*

DET STOLTE FRANKRIKE

La oss forøvrig ta en liten sammenligning med Frankrike, som så iherdig gjør krav på lederstillingen i Rest-Europa. Den befolkningsøkning som har funnet sted i Frankrike i løpet av de siste 90 år, 4 millioner, beror helt og holdent på innvandring. Det har således i denne tid innvandret 3 millioner italienere,

nøytraliteten kastet vi overbord, mens vi heiste «Sigden og Hammeren», og gikk med det brukne gevær på jakken. Nu kan man spørre om, hvem gjorde det. Jo de nuværende reisende, i den internasjonale finanskapital og Nato-sabelraslerne. Hvis det hele ikke var å betrakte som en tragisk komedie, et utslag av det norske folks totale forvirring, så måtte man overlate det hele til professor Langfeldt og kolleger. Hele koblet måtte vel da, få attest for å ha lidt av ungdomssløvsinn, på samme måte som Øverland gir seg selv denne karakteristikk i Aftenposten.

Sannheten bryter nu sin vei. Det er ikke så enkelt lenger å stoppe igjen våre kanoner. Det blir vanskeligere og vanskeligere å trosse den historiske sannhet. Aprilsnarrene og dumperne vil få et skred av vel underbygget objektiv viten over sine hoder, hvis de i rettslige former atter skulle våge seg fram på. Derfor verger de seg bl.a. også med nebb og klør mot gjenopptagelsesaker. En sannhet blir ikke mere enn tyve år, det blir heller ikke løgnen! En prosess i dag blir en prosess om Norges historie. Det er vel derfor man tier og tåler, ja endog

1 million polakker, 500.000 nordafrikanere, 500.000 jøder, 400.000 spanjere samt en masse portugisere, russere, armeniere, grekere, negre og gule. De rene franskmenn har altså minnet i løpet av denne tid.

*

KRUSTSJOVS «SAMEKSISTENS».

I disse dage da «sameksistens» med de røde er blitt det store og forløsende slagord, kan det ha sin interesse å gjengi en uttalelse av Krustsjov: «Men naturligvis må vi være klar over at vi ikke kan sameksistere i evighet. Noen av oss må gå i graven. Vi vil ikke gå i graven. De andre vil heller ikke gå i graven. Så hva skal en gjøre? Vi må puffe dem ned i graven». For at Krustsjov riktig skal få armslag til denne puffingen, vil USA og England nå selge ut både Tyskland og Europa.

*

UNDEN OG BALTERNE

I det svenske blad «Nordisk Kamp» leser vi: «Redan vid det skändliga utlämnandet av de baltiska och tyska flyktningarna til Sovjet avslöjade Undén sin politiska och andliga hemvist. För kort tid sedan yttrade Undén på tal om de baltiska staterna bl. a.: «Men nu tjugo år efteråt, när dessa stater har tillhört Sovjetunionen lika länge som den föregående frihetsperioden, finner jag det inte va-

ra i Sveriges intresse att i internationella sammanhang ta upp denne fråga eller stå här i kammaren och yrka på deras frigörelse». Detta om cynism och känslolöshet vittnande yttrande har definitivt avslöjat Undén såsom marxistlakej».

*

TEORI OG PRAKSIS

I disse tider med alt skrålet om «tysk antisemittisme» kan det ha sin interesse å nevne at de engelske aviser angriper «Jockey Club» i Paris for å være antisemittisk innstillet, idet klubben ikke tar inn jøder som medlemmer. Denne praksis begynte en med efter Dreyfussaffæren. Inntil da hadde den eldste av huset Rothschild alltid vært innvalgt til medlem. Nå vet vi naturligvis ikke om jødene er noe særlig interessert i å delta i den franske jockeyklubben, men det kan iallfall være rart å nevne noen av de engelske medlemmer i denne franske «antisemittiske» klubben: hertugen av Windsor, hertugen av Edinburgh og den britiske sendemann i Paris. Klubben har ialt 1100 medlemmer. La oss i samme forbindelse nevne noen attester utferdiget av det ikke ukjente engelske Cambridge-universitetet og som har vært offentliggjort som bevis på universitetets holdning til jødiske studenter:

«Han virker ikke særlig appetittlig, han er liten og jødisk og klam på hendene».

«Redd han ikke er særlig tiltrekkende, man kan ikke la være å føle det helt instinktivt siden han tydeligvis kommer fra den utvalgte rasen — —».

Vi synes dette næsten er verre enn den antisemittisme som består i tegning av hakekors, men når det er engelskmennene som foretar seg dette, så er det vel iorden.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo

H. Franklin Knudsen,
Kaupang.